

HISTÒRIA D'UN AMIC

Ovidi Montllor

Sóc fresador
des dels tretze anys,
tinc condicions
però pocs guanys.

Tinc al treball
molt bons companys
que fan menys
pesada
la jornada.

Tinc una "núvia"
que molt m'estime,
i així acabe
del meu treball
(jornada llarga,
més de deu hores),
amb ella em trobe
fins a sopar.

Ella em descansa
del meu treball,
té una dolçor
que força em dóna.

Després al llit,
que a l'endemà
cal matinar,
s'ha de tornar
a treballar.

Quan ve el diumenge
dormo fins tard,
(un dia que tinc
per descansar).

A mitja tarda
vaig per la "Navia",
i anem al cine,
que pague jo.

Després tots dos
donem un tomb,
i l'acompanye
a casa seva.
I en el portal
ens estimem

fins que la criden.

Després a casa,
a sopar un poc,
i si fan bon programa
a la tele,
faig un esforç
i em quede.
Després al llit,
que a l'endemà
cal matinar,
s'ha de tornar,
a treballar.

D'aquí a poc temps
volem casar-nos,
i si pot ser
fer una llar.

Jo sóc feliç,
res no envege
més del que tinc.

Tan sols tinc por
d'estar malalt,
no pas pel mal,
sinó pel metge,
el meu patir.

Es que jo, saps,
jo he nascut...
jo he nascut
per a ser metge.